

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 9

MIJLOCITORUL

Marele Preot potrivit pentru noi este deci, cum spune apostolul, „despărțit de păcătoși” (Evrei 7.26), cei sfințiți prin sângele Lui fiind „desăvârșiți pentru totdeauna” (Evrei 10.14), pentru ca, „odată curățiți”, „să nu mai aibă cunoștință de păcate” (Evrei 10.2). Dar această ultimă expresie nu semnifică „să nu mai cunoaștem păcatul” (anume *comiterea* lui), ci că avem cunoștință despre eficacitatea acelei lucrări care rămâne pururea înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Nu există nici un moment de întrerupere în aceasta.

Atunci cum este cu păcatele comise după întoarcerea la Dumnezeu? Oare, simplu, nu sunt luate în seamă? Cu siguranță lucrul acesta este imposibil: atât Scriptura cât și propria noastră experiență ar respinge un asemenea gând lipsit de sfințenie. Faptul că poporul lui Dumnezeu are adesea mult de suferit din pricina propriilor păcate este cunoscut tuturor. Scriptura este plină de asemenea exemple și o afirmă doctrinar în modul cel mai clar. Astfel, „dacă chemați ca Tată pe Cel care judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui”, spune apostolul Petru, „purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați ... ci cu sângele scump al lui Hristos” (1 Petru 1.17-19). Și, din nou, spune: „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4.17-18).

Astfel există o judecată specială care se desfășoară asupra poporului lui Dumnezeu în prezent; o judecată atât de necesară, încât se spune că datorită ei cei îndreptățiți scapă cu greu: desigur, nu datorită vreunei incertitudini cu privire la îndreptățire, ci, simplu, pentru că este atât de mult de făcut în direcția menținerii sfințeniei lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, de asemenea, vorbește în cuvinte chiar mai tari corintenilor: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar, când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, *ca să nu fim condamnați odată cu lumea*” (1 Corinteni 11.31-32).

Acestea sunt, într-adevăr, cuvinte categorice, destinate celor cărora lucrarea lui Hristos le slujește în maniera deplină și absolută pe care tocmai am văzut-o. Deci această lucrare nu înlătură necesitatea unei asemenea judecăți. Nu, ci mai degrabă o asigură. Să observăm bine că este judecata *Tatălui*: „dacă chemați ca *Tată* pe Cel care judecă fără părtinire” (1 Petru 1.17). În judecata finală a mâniei, nu Tatăl este Cel care judecă: „Căci Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl” (Ioan 5.22-23). Judecata *Tatălui* privește „pe orice fiu pe care-l primește”; astfel că, „Suferiți disciplina! Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” (Evrei 12.6-7).

Ce binecuvântare este să știm și cât de solemn este să realizăm că păcatul unui copil al lui Dumnezeu este împotriva *Tatălui* și că dragostea implicată în această relație este chemată la lucru aici - dragoste care acționează „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12.10). Este imposibil ca El să trateze păcatul cu ușurință; iar în final, oricărui din ai Săi îi va fi imposibil să-l trateze cu ușurință. Harul rămâne peste noi; și pentru că harul rămâne, păcatului nu-i este permis să stăpânească peste aceia care sunt obiectul harului.

Dar pentru că întreaga problemă a păcatului unui credincios este între Tatăl și copilul Său, nu trebuie să ne imaginăm că Hristos nu are a face cu ea. Lucrarea de preot a fost atât de complet împlinită, încât, în această privință, nu mai are nimic de făcut: El șade, pentru că lucrarea este

terminată. Dar ca Fiu peste casa lui Dumnezeu, preoția nu reprezintă toată lucrarea Lui. Copiii lui Dumnezeu sunt puși în mâna Lui, care este Întâiul-născut dintre mai mulți frați; și în orice lucru care-i privește, El Își are locul și rolul necesar. Astfel că, „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2.1-2).

Cel din urmă este fundamentul și justificarea harului exprimat în cei dintâi. Isus Hristos este cu adevărat Mijlocitorul potrivit, fiind ispășirea pentru noi; și aici „Isus Hristos cel drept” Se manifestă din plin, iubirea și îndreptățirea făcându-ni-se deopotrivă cunoscute în El. Aici se găsește însuși caracterul de Mijlocitor (avocat, apărător, ajutor) sau Paraclet - anume „de partea noastră” (Psalmul 124.2) sau „în ajutorul nostru” (Evrei 2.18), după semnificația ambelor expresii; și aceasta într-o relație naturală cu faptul că-I suntem dați Lui. Aflându-ne în sarcina Lui, Se ridică în favoarea noastră ca garant și dovadă pentru ambele părți, a lui Dumnezeu și a noastră, făcând din cele două, una. Pe pământ, Duhul lui Dumnezeu este Paracletul nostru, mijlocind pentru noi, deși cu suspine negrăite. În cer, Hristos este Paraclet ca însăși vocea noastră, dar infinit superior oricărei exprimări a noastre. Ce adăpost avem în El! Doi Martori sunt aici în sprijinul nostru, fiecare de o perfecțiune absolută și ascultați în totul de Acela căruia Îi vorbesc. Cât de eficientă trebuie să fie această mijlocire pentru noi!

De asemenea, cât de bine este să știm că, „dacă cineva a *păcătuit*”, nu dacă cineva s-a pocăit, „avem la Tatăl un Mijlocitor” (1 Ioan 2.1-2), în cazul lui Petru, sigur considerat ca tipic, Hristos mijlocește înainte ca el să păcătuiască; și cât de atentă este această mijlocire: „M-am rugat pentru tine ca să nu ți se micșoreze credința”. Fiindu-i necesar să învețe și să-i fie înfrântă încrederea în sine, Petru n-a fost cruțat de acea experiență. Lui Satan îi este îngăduit să-l cearnă. Dar ochiul binevoitor al Domnului - cum i-a fost dat lui Petru să vadă la momentul critic - urmărirea rezultatul cu neobosită grijă și dirija toate spre sfârșitul prevăzut. Cunoașterea de către noi înșine - exercițiul atât de necesar privind binele și răul - este ceva de care El nu poate cere să fim scutiți; dar finalul este sigur și suntem invitați să realizăm puterea și grija pe care putem conta în orice timp, fără nici o umbră de teamă.

Păstrarea comuniunii este preocuparea neîntreruptă a Mijlocitorului nostru. Pentru aceasta, cunoașterea de sine este o necesitate. Dacă aceasta ne-o vom însuși asemenea lui Simon Petru, depinde de noi ca să spunem. Presupun că toți am avut mult de învățat din asemenea experiențe dureroase; dar sigur că există și o cale mai bună. Ne putem aminti că Petru - chiar dacă numai un moment - s-a opus spălării picioarelor, atât de necesară lui și nouă tuturor; și tot independența, sub orice înfățișare plăcută, se opune căii lui Dumnezeu cu noi, ceea ce ne condamnă la o asemenea disciplină dureroasă. Domnul este singura noastră necesitate, acum și întotdeauna. Înțelepciunea este cu El și trebuie s-o găsim în El; dacă este pe drumul crucii, nu trebuie să ne mire, chiar dacă El Însuși a purtat toată povara acolo.

În adevăr, crucea este plinătatea înțelepciunii pentru noi. Ea reprezintă judecarea omului și manifestarea și gloria lui Dumnezeu. Dacă o acceptăm ca pe o înlăturare a eului nostru și a oricărui lucru în care eul se glorifică, vom găsi că ea a înlăturat tot ceea ce ar împiedica progresul sigur și constant. Apoi Hristos va fi al nostru cu toată plinătatea Lui, pentru ca să scoatem din ea în orice nevoie care ar putea apare. S-o luăm așa cum spune apostolul: „în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2.9). Aici se află resursa porției zilnice de luat cu noi, dar, pentru aceasta, judecata de la cruce trebuie acceptată integral. Astfel, în această cruce, Hristos este în întregime pentru noi - tot ceea ce Dumnezeu este aici arătat în El.

Aceasta este o lecție pentru toți. Mijlocitorul este cu Tatăl, ca să putem trage învățătură chiar din greșelile noastre, deși aceasta s-ar face în rușine și în lacrimi amare de pocăință. Apărarea Sa nu constă în a cruța la noi ceea ce este necesar pentru aceasta, ci în a-Și atinge deplin scopul cu noi, spre gloria lui Dumnezeu. Aici se află cea mai tandră iubire, siguranță și mângâiere divină - tandrețe, dar nu moliciune; și nu există altă cale de a fi binecuvântați, decât predându-ne cu totul

în mâinile Lui. Nu putem să nu ne amintim că aceste mâini au fost străpunse pentru noi și că pentru El n-a fost alt drum decât cel al crucii.